

Lina Selander, "Mehr Licht".

Grattis till alla nattrafikanter

RECENSION

Lina Selander

Mehr Licht, offentlig utsmyckning Max IV, Lund.

■ Kanske överraskas den nattlige bilisten på E22 av vampyren Nosferatus skugga på fasaden till superlaboratoriet Max IV utanför Lund. Ett ögonblick i Lina Selanders nio timmar långa verk "Mehr Licht".

Friedrich Murnaus "Nosferatu" är bara en av många filmklassiker, som Selander använt avsnitt ur. Men den

är central, för likt en vampyr är "Mehr Licht" bara aktiv mellan skymning och gryning.

Hon har också lagt in scener från Fritz Langs "Metropolis", tidiga rörelsestudier av Eadweard Muybridge, blixtar och andra naturfenomen varvade med abstraktioner. Texerna har hon tagit från Murnaus stumma skräckfilm. Det har blivit en associativ bildessä, som blinkas fram av ettusensexhundra ledlampor.

"Mehr Licht" är en paradox, ett glapp mellan high tech och analogt, ett

tekniskt avancerat arbete byggt på flimrande lågupplösta bildsekvenser.

Jag känner igen teman från Selanders konstnärschap. Som att återanvända gamla utopier och förbrukade tankesystem. Inte som kuriosa, mer då som spår av liv och strävan efter vetande, där sagor och villfarelser trängs med optimistiska drömmar och undergångskänslor.

Det är inte bara hennes existentiella anslag, som får mig att tänka på Lars Ahlin. För honom skulle konsten vara en av män-

niskans byggstenar i samhället. Konstnären skulle undersöka de sociala sammankringen, men inte för att avbilda dem, utan för att ge sitt verk en roll och skapa funktionsrealism.

"Mehr Licht" är i den andan. Ljustemata är direkt kopplat till Max IV med en av världens mest kraftfulla källor för synkrotonljus, och verkets alla ledlampor är ju en uppföring, som nyss belönats med Nobelpriiset i fysik. Ahlin skulle ha gillat det!

Men han föreställde sig nog en solid syntes mellan

uttryck och funktion. Selander har gått längre och siktat mer mot det sköra och svårfångade utan att förvänta sig svar. "Mehr Licht" är ett offentligt verk, som på ett befridande vis är förbiglidande, ja, nästan efemärt, och under alla omständigheter omöjligt att fånga i en enda blick. Viktiga parametrar blir tid, minne och många återseenden. Belöningen är förstås ständigt nya berättelser.

Grattis till alla som jobbar på Max IV och nattens trafikanter!

THOMAS MILLROTH
författare och konstkritiker